

Ed Bruinvis

Kop of munt

Bij wijze van tussenstop liep ik 'De Koning van Denemarken' binnen. Het was er een vrolijke boel en aan de stamtafel werden de glazen telkens opnieuw geheven. Er was er echter één uit het gezelschap die niet aan het feestgedruis deel nam. Op weg naar de bar draalde ze even bij mijn tafeltje. Dat deed me opkijken. Ze wilde wat vragen, zag ik, maar durfde niet goed. Haar blik gleed telkens even naar mijn notitieboekje dat naast mijn bierglas op tafel lag. Ik fronste de wenkbrauwen en ze deed een stapje dichterbij.

'Wilde je wat vragen?'

Ze knikte, waarbij haar paardenstaart op en neer wipte. Met een klein vingertje wees ze naar mijn pen die op het boekje lag en lachte even een melkgebitje bloot waarin een paar nieuwe voortanden waren doorgekomen. In het licht van de kaars op tafel blonken ze net iets witter dan de rest van haar tandjes en haar stemmetje bleek nog hoger dan ik had verwacht, tegen het ijle aan.

'Mag ik die pen lenen?'

'Is het voor eventjes of voor een hele poos?'

'Voor eventjes, ik wil dát overschrijven...'

Ze wees naar de sigarettenautomaat die naast de bar stond. Daarvoor stond een stoel waarop ze vier bierviltjes had gelegd, de onbedrukte kant naar boven. Ik gaf haar de pen en ze liep ermee naar de stoel. Tussen de lachsalvo's door hoorde ik een vrouw vragen of ze die mooie pen van de jongen achter de bar had gekregen. Het ijle stemmetje kwam op een eigenaardige manier boven het rumoer uit.

'Nee, van hem.'

De vrouw wierp even een snelle blik mijn kant uit.

'Je moet niet 'van hem' zeggen, maar 'van die meneer'!'

De moeder dook weer terug in het gezelschap en het meisje ging op haar knieën voor de stoel op de grond zitten. Na een kwartiertje stond ze weer aan mijn tafeltje.

'Alsjeblieft, meneer!'

Het kwam er wat slissend tussen de half doorgegroeiide tandjes uit, maar daar zat ze niet mee, zo te zien. Ik nam de pen aan en verdiepte me weer in mijn notities. De ober kwam me een cappuccino brengen. Ik wilde er net een slok van nemen, toen ze weer naast me stond. Ze hield een gebald vuistje boven het tafelblad.

'Wil je kop of munt met mij doen, meneer?'

Ik keek even naar dat handje, naar mijn koffie en naar de klok boven de bar. Over twintig minuten zou mijn bus vertrekken en ik moest nog afrekenen.

'Nee, vraag maar aan je moeder of zij kop of munt met je wil spelen.'

Ze boog zich naar me toe, als om me in vertrouwen te nemen.

'Mijn moe-der zit de he-le tijd maar te klét-sen!'

Vooral dat 'kletsen' kwam er zeer nadrukkelijk uit, waarbij ze al haar hele en halve tandjes liet zien. Ik had allang spijt van mijn antwoord.

'Weet je, ik moet zo weg.'

'Maar dan kunnen we toch wel één spelletje doen nog? Jij kop en ik munt, goed?'

Ik weifelde even waarvan ze onmiddellijk gebruik probeerde te maken.

'Goed dus, jij kop en ik munt.'

Ze wilde het muntstuk boven de tafel omhoog gooien, maar ik hakte de knoop door.

‘Nee, echt niet, ik moet nog betalen en dan moet ik snel naar de bushalte.’

‘Bushalte? Waarvan?’

‘O, daar vandaan rijd ik met de bus mee.’

Ik probeerde mijn stem zo luchtig mogelijk te laten klinken, maar ik kreeg het gevoel dat met wat ik ook zei, ik het afscheid alleen maar erger maakte. Ze keek me aan, een beetje teleurgesteld. Daarna dwaalde haar blik weg en leek ze zich te concentreren op iets wat zich achter mij bevond. Haar nieuwe voortanden blonken in het licht. Ze waren eigenlijk veel te groot voor dat kleine mondje. De ober kwam met de rekening en wenste me nog een fijne avond. Aan de stamtafel naast me steeg de vrolijkheid ten top toen iemand een gevatte opmerking maakte over geld verdienen als je werkt in de zaak van je vader. Ik keek nog even naar het kind. Ze had haar moeders portemonnee geopend en legde nu alle munten in rijtjes langs de rand van de tafel waaraan ik gezeten had. Het rumoer om haar heen ging aan haar voorbij, ze was alweer in een andere wereld.

Toen ik de cafédeur achter me dichttrok was het op slag stil om me heen. En vooral ook koud. De onverwacht ingevallen vorst hield de mensen van de straat en de huiskamerramen in het stadje waren beslagen. Er joeg een ijzige wind over het plein en ik haastte me naar de halte. De bus was er een paar minuten eerder dan de dienstregeling had aangekondigd en ik was blij dat ik niet langer in het café had gedraald. Hij stopte keurig langs het trottoir en de deur zwaaide zoemend open. De chauffeur bleek een vrouw te zijn van rond de veertig. Ze groette vriendelijk. Terwijl ik de strippenkaart voor haar openvouwde en mijn bestemming opgaf, keek ik de bus in. Tot mijn verrassing bleek ik de enige passagier. Ze hield het stempelapparaat boven de strippenkaart, maar weifelde toen even.

‘Zes of zeven strippen?’

Ze vroeg het meer in het algemeen dan aan mij in het bijzonder. Ik reed het traject wel vaker en wist het aantal zones uit mijn hoofd.

‘Zes.’

Ze dacht even na en schudde toen haar hoofd.

‘Nee, volgens mij zeven.’

Toen schoot ze opeens in de lach en nam een muntstuk uit het geldlaasje.

‘Weet je wat, we loten erom. Kop of munt...?’

Haar stem had een wat ijle toon gekregen en ik staarde haar aan. Ze keek verwachtingsvol terug en ik zag in het licht van de cabine dat ze nieuwe voortanden had. Ze waren wat groot uitgevallen, eigenlijk iets te groot voor haar mond en ze blonken net iets witter dan de rest van haar gebit.

Uit de bundel ‘Het geheim van de reiziger’

(Uitgeverij Kontrast, 2007, ISBN: 978-90-78215-39-4)